

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: L. N.
zastoupený advokátkou Mgr. Sabinou Burešovou
sídlem Dobrovského 50, 612 00 Brno

proti
žalované: **Městská správa sociálního zabezpečení Brno**
sídlem Veveří 5, 660 20 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z, a exekučnímu příkazu žalované ze dne 23. 1. 2014, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 14. 6. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z, **se zamítá.**
- II. Žaloba proti exekučnímu příkazu Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 23. 1. 2014, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm, **se odmítá.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla návrh žalobce na zastavení exekuce. Tato exekuce byla prováděna na základě exekučního příkazu srážkami ze mzdy vydaného dle § 177 a § 178 odst. 5 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) ze dne 23. 1. 2014, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm (dále jen „exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2014“), pro vymožení nedoplatku ve výši 1 747 747 Kč a nákladů řízení, na podkladě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000, č. j. 4534/00 (dále jen „výkaz nedoplatků ze dne 28. 2. 2000“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované i exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2014 zrušil a uložil žalované, aby žalobci nahradila náklady řízení.
3. Žalobce se v žalobě především domníval, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádala s jeho námitkou promlčení, kterou vznesl v rámci návrhu na zastavení exekuce. Žalovaná se omezila pouze na konstatování, že nárok promlčen není, aniž by k tomu uvedla něco dalšího. Navíc odůvodnění napadeného rozhodnutí prakticky chybí – žalobce v návrhu na zastavení exekuce podrobně popsal dosavadní stav řízení a úvahy, které jej vedly k podání tohoto návrhu, žalovaná se s touto argumentací však nevypořádala a pouze se odvolala na svůj přípis ze dne 19. 4. 2016, který ovšem také neobsahuje vypořádání se s námitkami obsaženými v návrhu na zastavení exekuce ze dne 21. 3. 2016.
4. Žalobce připomenul svou argumentaci uvedenou v návrhu ze dne 21. 3. 2016. Tam uvedl, že od vykonatelnosti exekučního titulu, tj. od 23. 6. 1994 (platební výměr ze dne 7. 6. 1994, č. 345/512/1994 – dále jen „platební výměr ze dne 7. 6. 1994“) jen do vydání exekučního příkazu ze dne 23. 1. 2014 uběhlo 19 let a 7 měsíců. Promlčecí dobu stavěl správní výkon rozhodnutí od 20. 2. 1995 do 31. 7. 1996 a soudní výkon rozhodnutí v době od 8. 11. 2000 od 11. 7. 2007 a v době od 29. 10. 2010 do 9. 12. 2013. Celková doba, po kterou byl běh promlčecí doby stavěn, tak činí 9 let, 2 měsíce a 22 dnů. Promlčecí doba započatá dne 24. 6. 1994 tak dle žalobce uplynula dnem 15. 9. 2013. Žalobce tak ve svém návrhu ze dne 21. 3. 2016 vznesl námitku promlčení práva na vymáhání nedoplatků pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ve výši 821 740 Kč a penále ve výši odpovídající promlčenému nároku. Podle názoru žalobce na celé věci nemění nic ani to, že byl vydán výkaz nedoplatků ze dne 28. 2. 2000, který byl vykonatelný dnem 10. 3. 2000. Tento výkaz nedoplatků totiž pouze opakovaně předepsal již vykonatelnou pohledávku ve výši 821 740 Kč. Vydáním tohoto výkazu nedoplatků nenastala ve vztahu k pohledávce ve výši 821 740 Kč žádná skutečnost, která by měla vliv na běh promlčecí doby.
5. Dle žalobce se žalovaná k takto vyjádřeným výhradám nijak relevantně nevyslovila a navíc její názor o tom, že dotčené pohledávky lze vymáhat, neboť nedošlo k uplynutí promlčecí doby k jejich vymáhání, není nesprávný.
6. K tomu žalobce dodal, že exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2014 byl vydán a exekuce zahájena na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 pro nedoplatek ve výši 1 747 747 Kč a exekuční náklady v částce 34 954 Kč. Z toho exekučního příkazu přitom není zřejmé, jaký konkrétní peněžitý dluh nebo část dluhu vyplývající z exekučního titulu – výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 – je exekučně vymáhán, zda jde o jistinu dluhu či

příslušenství a v jakých částkách. Z daného exekučního titulu vyplývá celkový dluh ke dni 28. 2. 2000 ve výši 3 567 188 Kč, z toho 821 740 Kč bylo předmětem exekuce a zbylá částka 2 745 448 Kč byla k úhradě. Jestliže je nyní dle exekučního příkazu ze dne 23. 1. 2014 předmětem exekuce částka 1 747 747 Kč, pak je nejasné a je otázkou, zda je daňovou exekucí znovu vymáhána částka 821 740 Kč, anebo se jedná pouze o „část“ z částky 2 745 448 Kč. V daném směru je exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2014 i napadené rozhodnutí žalované zcela nejasné a nepřezkoumatelné, což ve svém důsledku vede k nesprávnému právnímu posouzení věci, a to zejména s ohledem na posouzení námitky promlčení, kterou žalobce v řízení již několikrát uplatnil.

7. Žalobce uzavřel, že nesprávnost napadeného rozhodnutí spatřuje zejména v nesprávném právním posouzení promlčecí doby, kdy závěry správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování, přičemž postup žalované nebyl v souladu s daňovým řádem, ani se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, napadené rozhodnutí nemá oporu v zákoně, a to jak z důvodu nesprávného právního posouzení, tak z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na předloženou spisovou dokumentaci a setrvala na stanovisku, že ke dni nařízení správního výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy dne 23. 1. 2014 nebyla dlužná částka předepsaná k úhradě výkazem nedoplatků č. j. 4534/00 ze dne 28. 2. 2000 promlčena. Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

9. Při jednání dne 28. 8. 2018 žalobce zopakoval svou žalobní argumentaci, přičemž obsahově navázal i na námitky obsažené v návrhu na zastavení exekuce ze dne 21. 3. 2016. Zároveň při jednání vyjasnil, že žaloba směřuje i proti exekučnímu příkazu žalované ze dne 23. 1. 2014, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm, a nikoli jen proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z.
10. Žalovaná při jednání odkázala na svá dosavadní stanoviska a byla toho názoru, že žalobu je třeba zamítnout.

V. Posouzení věci soudem

11. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. V první řadě se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je totiž ze samotné podstaty tohoto pojmu spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud shledal rozhodnutí nepřezkoumatelným, není zapotřebí námitky žalobce. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž logicky neumožňuje soudu, aby rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů; k této vadě je proto soud oprávněn a současně povinen přihlížet z úřední povinnosti. Pokud soud dospěje k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se věcně zabývá námitkami žalobce (viz *Brus, M. In: Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 694*).

13. Dle § 102 odst. 3 přitom v odůvodnění rozhodnutí správce daně uvede důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70, publikovaný pod č. 1282/2007 Sb. NSS) nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (v nynějším případě soud poznamenává, že dle § 181 odst. 3 a 4 daňového řádu nebylo možné proti napadanému rozhodnutí uplatnit opravné prostředky, protože zde není odvolací rozhodnutí, které by soud přezkoumával, nýbrž přezkoumává přímo rozhodnutí žalované, jakožto správního orgánu prvního stupně).
14. V daném smyslu soud připouští, že napadené rozhodnutí je poměrně stručné. Obsahuje pouze rekapitulaci, že byl vydán exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2014 pro vymožení vykonatelného nedoplatku ve výši 1 747 747 Kč a nákladů řízení, a to na podkladě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000. Zároveň napadené rozhodnutí obsahuje údaj, že dne 21. 3. 2016 podal žalobce žalované návrh na zastavení exekuce týkající se pohledávky za žalobcem, předepsané platebním výměrem ze dne 7. 6. 1994, které se stalo vykonatelným dne 23. 6. 1994, a to na částku 821 740 Kč. Na toto podání dle napadeného rozhodnutí žalovaná reagovala přípisem ze dne 19. 4. 2016, ve kterém vysvětlovala, na jaké dluhy je nařízena exekuce (tj. dluhy předepsané výkazem nedoplatků ze dne 28. 2. 2000), na jakou částku i jakým způsobem jsou předepisovány dluhy. Toto vyjádření žalovaná dle napadeného rozhodnutí uzavřela tím, že dlužná částka předepsaná k úhradě platebním výměrem ze dne 7. 6. 1994, jehož promlčení je v návrhu na zastavení exekuce ze dne 21. 3. 2016 podrobně rozebíráno, není předmětem nyní nařízené exekuce. Jelikož žalobce trval na zastavení exekuce a vydání rozhodnutí ve věci (nikoli jen zaslání přípisu), rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím o návrh na zastavení exekuce na dluhy předepsané platebním výměrem ze dne 7. 6. 1994 tak, že na tyto dluhy není nařízen výkon rozhodnutí a návrhu tak nelze vyhovět. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dodala, že exekuční příkaz srážkami ze mzdy ze dne 23. 1. 2014 je nařízen na dluhy předepsané k úhradě výkazem nedoplatku ze dne 28. 2. 2000 ve výši zůstatku 1 747 747 Kč a nákladů řízení. Před nařízením tohoto výkonu rozhodnutí bylo dle napadeného rozhodnutí prověřeno případné uplynutí promlčecí doby, kdy žalovaná posléze dospěla k závěru, že danou pohledávku lze vymáhat, a proto dne 23. 1. 2014 nařídila správní výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy.
15. Jak již bylo řečeno, takto pojaté rozhodnutí žalované je relativně strohé. Přitom žalobce ve svém podání ze dne 21. 3. 2016 podrobně popsal, proč se domnívá, že ve vztahu k pohledávce, která byla předmětem platebního výměru ze dne 7. 6. 1994 (částka 821 740 Kč) již uplynula promlčecí doba (viz také bod 4. tohoto rozsudku). Na tyto námitky se v žalobou napadeném rozhodnutí skutečně detailně odpověď nenachází. Na druhou stranu se soud domnívá, že případné zrušení napadeného rozhodnutí právě z tohoto důvodu by bylo přehnaně formalistické a pouze vedlo k dalšímu protahování celého řízení. Nelze totiž přehlédnout, že podrobnější vyjádření k žalobcem nadneseným námitkám se nachází v přípisu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z, jímž žalovaná původně reagovala na žalobcův návrh na zastavení exekuce ze dne 21. 3. 2016 a

navíc i napadené rozhodnutí obsahuje sdělení, že se nynější exekuce nevztahuje na žalobcem zmiňovanou pohledávku a částku ve výši 821 740 Kč.

16. V daném přípisu ze dne 19. 4. 2016 žalovaná uvedla, že předmětem nařízení správní exekuce srážkami ze mzdy je dlužná částka dle výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000, kterým byl předepsán k úhradě dluh ve výši 2 745 448 Kč, kdy část dluhu na penále ve výši 997 701 Kč byla v roce 2001 prominuta na základě rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí č. j. 81-30381/97. Z předmětného výkazu nedoplatků přitom zůstává k úhradě slušná částka ve výši 1 747 747 Kč, která je předmětem nařízeného výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy ze dne 23. 1. 2014. Dluh předepsaný výkazem nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 není ke dni nařízení správní exekuce promlčen. Zároveň žalovaná uvedla, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že výkaz nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 v sobě zahrnuje a znovu předepisuje dluh předepsaný platebním výměrem ze dne 7. 6. 1994 ve výši 821 740 Kč. Jednotlivé exekuční tituly totiž na sebe navazují, kdy v 1. řádce je v rámci výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 uvedena dlužná částka ke dni 22. 6. 1994 ve výši 821 740 Kč, ve čtvrté části v posledním řádku je uvedena dlužná částka celkem ve výši 3 567 188 Kč a následně je uvedeno, že z toho je předmětem výkonu rozhodnutí částka 821 740 Kč a k úhradě je celkem částka 2 745 448. Žalovaná věc uzavřela tak, že dlužná částka předepsaná k úhradě platebním výměrem ze dne 7. 6. 1994, jehož promlčení je v návrhu na zastavení exekuce podrobně rozebíráno, není předmětem nařízení výkonu rozhodnutí.
17. Soud je toho názoru, že by se nejedná o optimální řešení, je třeba napadené rozhodnutí vykládat v souvislosti s přípisem (jakýmsi neformálním rozhodnutím) ze dne 19. 4. 2016 a takto také celou věc hodnotit. Pakliže by soud, jak již bylo řečeno, bez dalšího přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, zřejmě by to vedlo pouze k tomu, že by žalovaná text přípisu ze dne 19. 4. 2016, na který koneckonců v napadeném rozhodnutí výslovně odkazovala, vtělila do textu meritorního rozhodnutí ve věci, kdy by se žalobci nedostalo žádné další (nové) informace, kterou by dosud neměl. Z toho pohledu tedy soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné nepovažuje.
18. Přitom je třeba vzít v potaz také věcnou stránku celé záležitosti: soud se seznámil s obsahem výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000, č. j. 4534/00, a dospěl k závěru, že tam obsažené údaje odpovídají obsahu sdělení žalované ze dne 19. 4. 2016 a rovněž tedy i napadeného rozhodnutí. Výkaz nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 obsahuje tabulku, v jejímž prvním řádku je uvedeno, že ke dni 22. 6. 1994 činila pohledávka vůči žalobci 821 740 Kč. Na druhém řádku je uvedena „*výše pohledávek od 23. 6. 1994 do 28. 2. 2000*“, a to v částce 1 372 305 Kč. Třetí řádek předmětné tabulky obsahuje údaj o „*penále pro neplacení pojistného od 23. 6. 1994 do 28. 2. 2000 včetně*“, a to v částce 1 373 603 Kč. Další část tabulky obsahuje údaj, že ke dni 28. 2. 2000 mělo být zaplacen 3 567 648 Kč, bylo zaplacen 460 Kč a dlužná částka tak celkem činí 3 567 188 Kč. Poslední řádek tabulky uvádí, že předmětem výkonu rozhodnutí je částka ve výši 821 740 Kč. Konečně obsahuje výkaz nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 údaj, že k „*k úhradě celkem*“ je 2 745 448 Kč. Výkaz nedoplatků je doprovázen počítačovou sjetinou „*průběh výpočtu účtu číslo: 72020085*“, z níž vyplývá, jak vysoké byly k jednotlivým datům předpisy pojistného, platby, pokuty, dlužné pojistné a penále.
19. Z daného výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000 ve spojení s přípisem ze dne 19. 4. 2016 a žalobou napadeným rozhodnutím soud vyvozuje, že částka ve výši 821 740 Kč (podle platebního výměru ze dne 7. 6. 1994) – pohledávka za žalobcem do data 22. 6. 1994 – byla

předmětem samostatného výkonu rozhodnutí a nynější exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2014 se jí vůbec netýká – této informace se ostatně žalobci od žalované dostalo. Týká se naopak (kromě exekučních nákladů) nedoplatku ve výši 1 747 747 Kč, což představuje výši pohledávek a penále pro neplacení pojistného za období od 23. 6. 1994 do 28. 2. 2000; konkrétně jde o celkovou částku pohledávek a pojistného ve výši 2 754 448 Kč (pohledávka ve výši 1 372 305 Kč + penále ve výši 1 373 603 Kč – zaplacené částka ve výši 460 Kč), od které je třeba odečíst část dluhu na penále ve výši 997 701 Kč, která byla prominuta na základě rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí č. j. 81-30381/97 v roce 2001 (po takto provedeném výpočtu tedy zůstává již uvedená částka 1 747 747 Kč).

20. O skutečnosti, že je třeba rozlišovat mezi pohledávkou ve výši 821 740 Kč odvozenou od platebního výměru ze dne 7. 6. 1994, a pohledávkou další (nyní vymáhanou), odvíjející se od výkazu nedoplatků ze dne 28. 2. 2000, svědčí rovněž žalovaným předložené usnesení Městského soudu v Brně ze dne 5. 4. 2013, č. j. 74 E 2244/2012-24, o návrhu žalobce na zastavení výkonu rozhodnutí, kde Městský soud v Brně tyto pohledávky rovněž hodnotí diferencovaně a u každé z nich hodnotí samostatně případnou promlčecí lhůtu pro vymáhání.
21. Soud tak, obdobně jako žalovaná, hodnotí věc tak, že předmětem nynější exekuce na základě exekučního příkazu ze dne 23. 1. 2014 není částka ve výši 821 740 Kč vyčíslená na základě platebního výměru ze dne 7. 6. 1994. Nelze tak žalované vytknout závěr, v jehož rámci uvádí, že na dluhy předepsané platebním výměrem ze dne 7. 6. 1994 není nyní nařízen výkon rozhodnutí, a návrhu na zastavení exekuce tak nelze vyhovět; v tomto smyslu je proto bezpředmětné hodnotit námitku promlčení vztahující se právě k této pohledávce za žalobcem.
22. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z, není důvodná.
23. Co se týká exekučního příkazu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 47002/220-8030-11.10.212-2185/00/A-szm, rozhodl soud tak, že žalobu proti němu odmítl pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.]. Předmětný exekuční příkaz, proti kterému nebylo možné dle § 178 odst. 4 daňového řádu podat opravné prostředky, byl žalobci doručen již dne 3. 2. 2014. Žaloba byla přitom soudu doručena dne 11. 8. 2016. Zjevně tak nebyla splněna lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s., dle kterého „[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou“.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedeného soud žalobu proti rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 14. 6. 2016, č. j. 47002/220-8030-11.10.2012-2185/00/A-szm/16-Z, dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná a v části směřující proti exekučnímu příkazu Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 23. 1. 2014, č. j. 47002/220-8030-11.10.212-2185/00/A-szm, odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, resp. částečně odmítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. srpna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu